

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Herr Panthakaks Historie (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297766688/facsimile.pdf> (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

Efter-Mænd, der sætter den førstes Tænkemaade i et fuldkommet Lys

»Homer, sagde Herr Misocosmus var uden Tvivl Poët efter Ordets egentlige Bemærkelse – en Skabere –«

De har Ret – Hans ypperlige Lignelser viser i sær hvormeget han havde lært af Naturens Mestere –

»Paa Lignelser har han været meget fattig – Han igjentager sig selv, hvert Øyeblik« –

Perrault har med Grund anmærket det samme – og

»Perrault var en Nar, min Herre, som havde satt sig for at laste Homer – Han betænkte ikke, at Naturen dengang var meer enfoldig, og mindre sig paa Originaler at efterligne, end den er nu –«

Hvad denne Anmærkning angaaer er jeg fuldkommen enig med Dem og Despreaux –

»Boileau Despreaux dømte alt for partiisk om Homer til at han burde anføres. – Han dømte dem til Strikken, der fandt Feyl hos en Digter, der har dem saa store, at hans Tids-Alder allene kan undskyldte dem. –

Terrasson sætter ham endog under Chapelain, og – –

»Terrasson forstaaer ham ikke, saa god Græker, som han og kan være. – Det er bedrøveligt, at de vil dømme om Digtere, der ikke kan forestille sig Billeder af Naturen, der seer anderledes ud, end dem, de har for Øynene« –

De Franske kan ikke forestille sig at et Sprog kan være naturligt, som ikke er yderlig fiint, kjælent, og fuldt af Sentiments –

»Fiint, siger De – De vil dog vel aldrig negte, at om Homer havde været en Boeotier, han endnu havde været for grov.« o.s.v.

Det vilde blive uendeligt at følge med Herr Misocosmus i alle hans Critiquer over de Mænd, som Verden har været enig i, at kalde lærde og store – Man kan desuden let slutte sig til, hvad han maatte dømme om de nyere, naar han fandt saa mange Feyl hos de gamle; ligesom man kan gjette sig til, hvor slet han maae have behandlet Mestrene i de speculative Videnskaber, da han saaledet skaanedes Sprogenes Helte; hvad de danske Mikkler kunde vente sig, naar de latinske Jürgener selv maatte staae Skoole-Ret. – Naturligvis kunde saa besynderlig en Pedant ikke indprænte sin Lærling nogen Høyagtelse for Videnskaberne eller nogen Lyst til dem – Den lille Christian troede at han meget lettere og mageligere kunde blive en Nar end ved at fylde sit